

Destinele
noastre
infinite

**LAURA
STEVEN**

Traducere din limba engleză de
Ioana Hodor

Editori:
Magdalena Mărculescu
Silviu Dragomir

Fondator:
Ion Mărculescu, 1994

Director editorial:
Virginia Lupulescu

Redactare:
Carmen Botoșaru

Ilustrație copertă:
Kelly Chong

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Dtp:
Ofelia Coșman

Corectură:
Cristina Teodorescu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
STEVEN, LAURA

Destinele noastre infinite / Laura Steven ;
trad. din lb. engleză de Ioana Hodor. -
București : Pandora M, 2025
ISBN 978-606-978-846-2

I. Hodor, Ioana (trad.)

821.111

Titlu original: OUR INFINITE FATES

Autor: Laura Steven

Copyright © Laura Steven, 2025

First published as OUR INFINITE FATES in 2025 by Puffin, an imprint of
Penguin Random House Children's. Penguin Random House Children's is part of
the Penguin Random House group of companies.

Copyright © Pandora M, 2025
pentru prezenta ediție

Pandora M face parte din Grupul Editorial TREI
O.P. 16, Ghișeu 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20
www.pandoram.ro

ISBN: 978-606-978-846-2

PROLOG

CU CÂTEVA SUTE DE ANI ÎN URMA

Incheieturile mâinilor le erau legate cu o panglică roșie ca o rană.

Era vară, spre finalul lunii *Sólmánuður*, o zi potrivită pentru nuntă. Pe cerul palid se întrezăreau câțiva nori răzleți. Valurile mării scâldau prundișul plajei, în timp ce soarele de după-amiază arunca pe suprafața ei raze auri, ca niște fărâme de fractali. Pietrele rotunjite se ridicau din spuma subțire, stropite cu sare și cu ecoul vag al cântecului sirenei — dacă credeai în asemenea lucruri, ceea ce nu era cazul miresei.

Dar ea credea în dragoste și în bărbatul din fața ei.

Părul lung și castaniu al mirelui era împodobit cu fire de cupru. Barba lui — impresionant de deasă pentru un bărbat care nu împlinise încă optsprezece ani — era împletită cu inele metalice și mărgelile de porțelan, parfumată cu un ulei distins, din rășină de pin și salvie. Purta o tunică și pantaloni închiși la culoare, o brățară de aur și o curea de piele strânsă în jurul taliei. De curea atârna

o sabie impresionantă, al cărei mâner era împodobit cu rubine. O moștenire de familie.

Un zâmbet larg îi lumina fața, iar ochii îi sclipeau de fericire. O cunoștea pe mireasă de o viață întreagă și visa-se la ziua asta de mai bine de zece ani. Ea era firul de aur care-i străbătea viața, legându-i trecutul și viitorul într-un tot armonios.

Mireasa însă era încordată ca un arc. Îmbrăcată într-o rochie lungă de in, în cea mai deschisă nuanță de crem, împodobită cu mărgelile argintii, era o apariție discretă, suplă.

Fiecare celulă a corpului ei era tensionată, gata să reacționeze.

Pe jumătate vânător, pe jumătate pradă.

Mirele abia dacă observase. Era prea absorbit de moment, de țipetele pescărușilor și de cuvintele de catifea ale bătrânei care oficia ceremonia.

În timp ce făceau schimb de jurăminte, mâinile le erau în continuare legate. Panglica roșie fusese țesută din tunica mamei răposate a mirelui, astfel încât să poată totuși avea și ea un rol în ceremonie. Într-adevăr, mirele simțise prezența mamei sale acolo, atât ca pe o umbră spectrală la o oarecare depărtare, cât și ca pe o forță liniștitoare în jurul încheieturii lui. Inima îi bătea cu putere, făcându-l să simtă o apăsare dureroasă în torace.

La insistența neașteptată a miresei, cei doi au schimbau arme în loc de inele: cuțite forjate de fratele miresei, cu lame de argint curbate și gravate fiecare cu simbolul Valknut al zeului Odin — cele trei triumfiuri împletite.

Era zeul preferat al mirelui; bărbatul era atras în mod iremediabil de împletirea trecutului cu prezentul și viitorul, de nodul etern al vieții, morții și renașterii.

Bătrâna cu fruntea brăzdată de riduri i-a făcut semn mirelui să-și rostească jurămintele.

— În numele soarelui și al zeilor, a spus mirele cu glas sugrumat de emoție, jur să te iubesc și să te onorez întotdeauna.

Și-a scos sabia și a atins umărul miresei cu mânerul acesteia, incrustat cu pietre prețioase.

Bătrâna a dat din cap încă o dată, solemn, aproape funerar:

— Bănuiesc că mireasa și-a compus propriile jurămintele.
Ceva straniu a străbătut fața bătrânei.

Dispreț?

Mireasa tremura. Răceala se instalase în corpul ei cu o zi în urmă, când se lepădase de viața de fată asudând în izvoarele termale; privirea impasibilă a bătrânei era neliniștitoare.

Briza s-a înteețit, iar marea s-a învolburat în creste ascuțite.

Vocea ei era joasă și cristalină în timp ce-i vorbea mirelui.

— Ca valurile mării cu fluxul și refluxul lor, iubirea e o forță dinamică și eternă. Să nu ne fie frică de putere și de slăbiciune, de înălțări și de căderi, de eternul curent din adâncuri. De fiecare dată când sufletele noastre se întâlnesc, să ne scufundăm trupurile în apa rece a mării de un albastru strălucitor și să lăsăm valurile să ne regenereze,

a spus și o lacrimă i-a alunecat pe obraz. Te iubesc, te-am iubit și te voi iubi mereu!

Mirele și-a lipit fruntea caldă de a ei.

— Te iubesc, te-am iubit și te voi iubi mereu!

Au așteptat câteva momente, fiind siguri că vor auzi în curând binecuvântarea uniunii de către bătrâna înțeleaptă. Un val s-a rostogolit spumegând, iar un nor de fum s-a ridicat deasupra focului proaspăt aprins unde urma să fie friptă carnea pentru ospățul ce se apropia.

Tăcerea s-a prelungit nefiresc de mult, un murmur strecurându-se printre invitați.

Pe fața rumenă a mirelui se vedea confuzia, dar corpul miresei a înțeles ceva îngrozitor înainte ca mintea ei să-l conștientizeze, un semnal de alarmă sunând adânc în pieptul ei.

Și apoi au venit cuvintele dure, tăioase, ca o lopată ce crapă pământul înghețat:

— Chiar ai crezut că n-o să vă gălesc?

Mireasa și mirele și-au ridicat privirea în același moment, îngroziți, și au dat de ochii bătrânei care străluceau ca doi cărbuni aprinși. Fața ei brăzdată de riduri se netezea, iar unghiile i se lungeau, îngroșate și negre.

Mirele s-a dat înapoi împleticindu-se. Fără ezitare, mireasa a trecut lama ceremonială peste gâtul lui, deschizând o rană ca o gură adâncă, din care a țâșnit sângele gâlgâind.

El căuta să ia o gură de aer, dar nu reușea.

Fața i-a fost străbătută rapid de o undă de șoc, după care tânărul s-a prăbușit pe prundișul țărnelui.

Mireasa a căzut și ea o secundă mai târziu, gâfâind, deși gâtul său era teafăr. Lama plină de sânge i-a căzut din mână, iar simbolul Valknut continua să strălucească în lumina indiferentă a zilei.

Ultimul lucru pe care l-au văzut amândoi a fost panglica roșie a destinului care încă le ținea încheieturile legate.

Masa era pregătită pentru festin, însă toate cuțitele de tranșat fuseseră ascunse. Ultimul lucru de care aveam nevoie era ca un oligarh să fie înjunghiat la o întâlnire cu *carne asada*.

Doisprezece dintre noi am luat loc la masă: familia Sola pe o parte, familia Quiñónez pe cealaltă. Servitorii mișunau ca furnicile în jurul nostru, așezând cu grijă farfurii albastre pline cu *pupusas* aburinde și *yuca frita*. Lumina focului pâlâia în candelabrele de argint, iar pașii răsunau sub tavanul boltit. În aer era un iz de friptură și coriandru.

— Cum mai stați cu producția de cafea pacamara? a întrebat Papá, încercând să-și ascundă tensiunea din voce.

Oaspeții noștri dețineau o plantație mare de cafea în Chalatenango.

— Cam slabă recolta anul ăsta, nu? Cu atât de puțină ploaie, a adăugat el.

Domnul Quiñónez s-a așezat mai comod în scaunul de lemn.

— Rafael a experimentat niște tehnici noi de procesare și rezultatele sunt extraordinare, l-a fixat el pe tatăl meu cu o privire sfidătoare. Ne întâlnim cu un client important din Europa săptămâna viitoare.

— Mă bucur să aud asta, a spus Papá făcându-și gura pungă.

În realitate, era clar că nu fusese în viața lui mai puțin încântat.

Era celebru pentru cât era de irascibil, pentru înjurăturile sale interminabile și temperamentul aprins, dar eu știam câtă tandrețe exista în adâncul inimii sale. Câtă pasiune pentru muzica rock, câtă dragoste pentru arhitectură și cât simț al umorului uimitor. Nutrea o afecțiune sinceră pentru noi, copiii săi, manifestată nu prin vorbe dulci sau povești spuse seara la culcare, ci prin felul în care muncea pe brânci ca să ne ofere un trai bun.

Îmi era dor de el încă dinainte să plec — era un soi de durere anticipată cu care mă obișnuisem atât de bine de-a lungul ultimelor secole. Într-o încercare zadarnică de autoconservare, mintea mea simula pierderea înaintea ca moartea să-și închidă pumnul, ca și cum exersarea ei ar fi putut să îmblânzească durerea loviturii. Dar n-o făcea niciodată.

A optsprezecea mea aniversare era la doar câteva zile distanță.

Ceea ce însemna că în curând aveam să fiu moartă.

Și, în următoarea viață, Papá ar fi fost doar un străin.

Fără să-mi dau seama ce fac, am cercetat cu grijă fiecare invitat, apoi pe servitorii care forfoteau în jurul mesei, căutând acea *scânteie*, acea *atracție*, acel... *ceva*.

Dar atenția mea n-a zăbovit pe nimic — și pe nimeni — suspect.

Cercetarea fețelor era un tic paranoic care-mi era la fel de natural ca respirația. Hipervigilența nu-mi servise la nimic până acum, și totuși comportamentul ăsta era prea înrădăcinat în mine ca să mai sap să văd ce-i cu el.

— *Buen provecho!* a exclamat Mamá, făcându-le semn oaspeților noștri să se înfrupte din bucate.

Arăta ca o gazdă impecabilă în rochia ei albă cu mâneci bufante și cu rujul roșu aprins, dar în cutele din jurul ochilor sălășluia neliniștea.

— O să fie bine, Mamá, i-am șoptit în bucătărie înainte de sosirea lor. Vă doriți tot binele din lume pentru copiii voștri, iar asta este tot ce contează.

M-a strâns de mână, oftând.

— Tu vezi întotdeauna tot ce-i mai bun în oameni. În situații. Nu știi pe cine ai moștenit, *mi rayo de sol*, dar sper să nu te schimbi niciodată.

Famiiliile Sola și Quiñónez fuseseră vechi prietene care se transformaseră în dușmance înverșunate. Interesele noastre se aliniaseră în cea mai mare parte a secolului XX — plantațiile noastre se întâlneau la graniță —, până când ambele ferme fuseseră distruse de un incendiator fără scrupule la izbucnirea Războiului Civil. Famiiliile se acuzaseră reciproc, pretinzând că un complot

menit să-și saboteze competitorii se întorsese împotriva propriilor pământuri.

Acum fusese încheiat un armistițiu temporar, pentru că ridicola mea soră, Silvia, se îndrăgostise de fiul cel mare al familiei Quiñónez, iar tatăl meu și tatăl lui preferau ca orice vărsare de sânge să aibă loc *înainte* de nuntă.

— Deci! a spus domnul Quiñónez, punând capăt schimbului de replici de complezență.

Și și-a înfipt furculița într-o bucată de carne de vită arsă pe margini pe care a dus-o la gură, dar s-a oprit cu ea în aer la jumătatea drumului.

Papá a făcut o grimasă:

— Deci!

Domnul Quiñónez și-a mijit ochii și niciunul dintre ei n-a mai scos un cuvânt.

— Am putea sări peste scena Montague–Capulet, nu? am întrebat vesel, mușcând din *yuca frita*. De dragul copiilor?

Am fost un pic imprudentă, poate, dar aveam circumstanțe atenuante — eram o ființă nemuritoare care putea să moară în orice clipă de-acum înainte.

Asta mi se întâmpla mereu când data morții mele se apropia — mi se dezlega limba, dezvăluiam secrete, deschideam subiecte care nu fuseseră niciodată dezbătute, deși ar fi trebuit.

Mamá m-a acuzat din privire de trădare, în timp ce, la celălalt capăt al mesei, Rafael Quiñónez, fiul mijlociu al celeilalte familii, și-a înăbușit râsul. Buclele castanii îi încadrau obraji, iar buzele îi tresăreau jucăuș.

— *No seas tan dundo!* mi-a șuierat bunica mea, altminteri tăcută de obicei — întotdeauna mă îndemna să nu mai fiu *așa prostuță*.

Am ridicat din umeri.

— Ar trebui să sărbătorim. Dragostea plutește în aer, la urma urmei. *Love is in the aaaaair*.

Am cântat această ultimă parte a melodiei fără entuziasm, iar Rafael nu s-a putut abține să râdă fornăind.

Papá s-a uitat urât la mine, avertizându-mă:

— Adella, trebuie să...

— Să iau niște aer?

Am zâmbit dulce, ridicându-mă în picioare în timp ce soră-mea a rămas cu gura căscată.

— Sunt de acord, am adăugat.

Am împins ușa dublă de mahon care dădea spre curtea interioară, fără să privesc în urmă. Ultimul lucru pe care l-am auzit a fost cum își cerea iertare tatăl meu pentru bufoneriile fiicei sale — la care domnul Quiñónez a replicat morocănos că semănam cu Papá la voce când cântam.

Spărsesem gheața.

Cu plăcere, Silvia.

Nu mi-a fost teamă de ce ar fi putut urma; n-o să mă omoare furia tatălui meu.

Numai un lucru — o persoană — *ar putea s-o facă*.

Afară, aerul de seară era călduț și stătut. Arborii de *maquilishuat* înfloriseră într-un mod uimitor, florile lor roz în formă de trompetă fluturând seducător, ca niște

dansatoare în fuste-clopot. Toate obloanele albastru-cobalt erau deschise.

Am pășit pe dalele de gresie încinse până am ajuns la minipiscina în formă de rinichi din colțul îndepărtat al curții. Era amplasată la umbra unui portocal, algele verzi adunându-se pe marginile sale întunecate. Mi-am dat jos espadrilele și mi-am ridicat fusta lejeră, albastră ca cerul și brodată cu trandafiri roșii și aurii, și m-am așezat pe margine, înmuindu-mi picioarele în apa răcoroasă. Printr-o fereastră cu gratii lăsată deschisă am auzit un servitor scăpând ceva pe jos și blestemând printre dinți: *¡Puchica!*

Ușile duble s-au deschis și s-au închis violent, lăsând să se audă o explozie de glasuri tensionate și, pentru o clipă, am crezut că venise mama să mă certe pentru gura mea slobodă.

Dar nu era Mamá.

Era Rafael.

Eu și fiul mijlociu al familiei Quiñónez frecventam aceeași școală privată și aceleași cluburi pline de fum. Cu toate acestea, ne învărteam în cercuri diferite. Există un fel de dispreț tacit între noi, deși îi lipsea profunzimea la care râvneau părinții noștri. În realitate, tipul îmi era desul de indiferent.

Cu toate astea, când l-am văzut apropiindu-se de mine, mi s-a tăiat respirația.

Oare ar putea fi...?

Nu. Nu simțisem niciodată nici cea mai mică scânteie de suspiciune în prezența lui.

— *¿Qué onda?* a întrebat el, pășind ușor pe dalele de gresie.

Nu i-am răspuns, doar mi-am mijit ochii.

— Ai fost amuzantă, a zis zâmbindu-mi afectat, cu iz de flirt. De parcă nu ți-ar păsa de tine.

Am ridicat din umeri, încercând să-mi domolesc ritmul alert al inimii.

— E totul atât de...

Înainte să-mi termin fraza, m-am trezit cu un cuțit la gât.

O explozie bruscă de adrenalină; un gol în stomac. Lama cuțitului era caldă — îl ținuse în buzunar.

Am oftat — ca cineva care a suferit îndelung — și am închis ochii.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Arden!

Tonul meu mustea de apatie și sarcasm, dar inima-mi bătea cu putere. Nu conta de câte ori eram ucisă, niciodată nu era mai puțin dureros.

Și adevărul este că nu-l bănuisem pe Rafael nici măcar o clipă.

Arden devenea din ce în ce mai bun la asta.

Cum de nu știusem? Cum de nu simțisem acea legătură sufletească sfâșietoare, acel magnetism intim? Cum puteam spera să mă protejez, să supraviețuiesc, dacă nu vedeam prezența amenințării?

— E păcat, Evelyn, a șoptit în timp ce respirația lui îmi atinge urechea, ca o eșarfă de mătase.

Îngenunchease în spatele meu, de parcă mă cerea în căsătorie.

— Adella Sola ți s-a potrivit, a adăugat.

Am înghițit cu greu, cuțitul înțepându-mi pielea.

— De obicei mă faci să mă îndrăgostesc de tine întâi.

— M-am gândit să mai schimb puțin lucrurile.

— Prostii!

Mi-am smucit capul în spate cât de tare am putut și l-am lovit în moacă, zdrobindu-i nasul, din care a țâșnit sângele. A gemut și a căzut pe spate, cuțitul alunecându-i departe de gâtul meu.

— Și pe tine te-a rănit Siberia la fel de mult cât m-a rănit pe mine, am spus și mi-am scos picioarele din piscină, rostogolindu-mă departe de el, gemând de durere în timp ce genunchii îmi erau zgâriați de dalele dure. De-ai te-ai ținut departe, de data asta?

— Poți să crezi ce vrei.

S-a năpustit înainte, cu brațul întins și cu briceagul îndreptat spre pieptul meu.

L-am evitat în ultimul moment. Profitând de saltul pe care l-a făcut din inerție, l-am înșfăcat de părul de la ceafă și l-am trântit cu capul de pământ. Am simțit în braț șocul impactului, la fel ca atunci când sari din copac și te izbești cu genunchii de pământ.

Cuțitul a alunecat pe dale în timp ce el a rămas inert; nu era inconștient, dar, cu siguranță, privirea-i era încețoșată.

Cu sângele bubuindu-mi în urechi, am apucat cuțitul de mânerul de lemn și apoi l-am întors pe Rafael cu fața-n sus. A gemut amețit în timp ce m-am aruncat peste el și

I-am încălecat, tresărind cu perfidie când i-am simțit corpul sub mine.

Concentrează-te!

De data asta voiam să-l privesc în ochi în timp ce-l ucideam.

Nu ca în Nauru.

I-am apăsat vârful cuțitului sub bărbie.

— Și tot nu vrei să-mi spui de ce mă vânezi în fiecare viață?

— E o insultă că nu-ți amintești.

A scuturat brusc din șolduri ca să mă dea jos de pe el, cu suficientă forță cât să reușească.

Lama i-a tăiat gâtul și ne-am rostogolit amândoi în piscină.

Corpul i se zbătea, sufocat de apă și de propriul sânge gălgâind. Apa era caldă și vâscoasă, iar lama mi-a alunecat din mâna deja slăbită. Gura și nasul mi se umpluseră de clor în timp ce mă zbăteam să iau aer, dând din mâini ca să mă îndepărtez de el sau, poate, să merg spre el, dă-lele turcoaz amestecându-se în vârtejuri cu roșul metalic din apă.

Apoi, ca și cum firele vieților noastre se împleteau fatal, pulsul mi-a scăzut.

Un soare apunând la linia orizontului, o muzică lentă de orchestră pierzându-și intensitatea.

Sânge vechi scurgându-se până ce devenea un firicel efemer.

Viața asta scurtă mi-a trecut fulgerător prin fața ochilor. Cântecele îngrozitoare ale tatălui meu, fruntea